

Større enn summen av delene

Gjennom å ha vitenskapelige artikler, erfaringer fra praksis, essay og journalistikk om samme tema, vil Psykologtidsskriftet bli mer interessant for flere lesere og styrke sin posisjon i samfunnsdebatten.

TEKST

Else-Marie Molund

PUBLISERT 5. mai 2015

Da jeg leste mars-utgaven av Psykologtidsskriftet, tenkte jeg at utgaven virket uryddig og uoversiktlig og lurte på hvorfor. Handlet det om at de vitenskapelige artiklene ikke plasseres etter hverandre, og at dette gir meg inntrykk av at Tidsskriftet toner ned vitenskapsdelen av faget? Var det lederen som ga få antydninger om innholdet? Var det spennet i innholdet som var ganske stort? Eller var det mitt behov for å finne sammenheng mellom temaer som tilhører mange områder av psykologifaget?

Etter å ha lest igjen tenkte jeg at det var særlig ett tema tidsskriftet burde ha gjort mer med: Psykose.

Jeg la merke til de interessante artiklene om psykoedukative flerfamiliegrupper for psykoselidende og differensialdiagnostiske vurderinger av schizofreni og komplekse dissosiative lidelser. Og her må sies: Så bra at førstnevnte har kvalitativ metodetilnærming, og at sistnevnte er en oppsummeringsartikkel! Jeg innrømmer det – jeg har aldri vært noen statistikerspire. Jeg ser selvsagt verdien av kvantitative metoder, men mener at man ofte får mer dybde, og delvis også kunnskap, gjennom kvalitative metoder.

Det var også et spennende intervju med Hans Petter Solli om hans praksis som musikkterapeut for psykoselidende og en god spalte hvor Anne Strand (pseudonym) fra et brukerperspektiv skriver om bedringsprosessen fra dissosiativ identitetslidelse. Gjennom å bygge på disse fire tekstene hadde Tidsskriftet muligheten til å lage et nummer om psykose.

Artikkelen «Kvinner publiserer snart mer enn menn» er interessant. Det er positivt, og på tide, at kvinner snart publiserer mer enn menn. Men en tilsvarende artikkel om tilregnelighet hadde vært mer relevant. I mars var det høringsavslutning på Tilregnelighetsutvalgets NOU 2014:10 Skyldevne, sakkyndighet og samfunnsvern. Et av hovedkriteriene for utilregnelighet er som kjent psykotisk tilstand. Hva mener NPF, helsejurister og andre yrkesgrupper innenfor psykisk helsearbeid om innholdet – og særlig om konsekvensene for psykoselidende?

Fagessayet med tittelen «Om å løfte barn», som hadde viktig poenger, kunne i denne utgaven handlet om psykose hos barn og unge, hos eldre eller hos mennesker med utviklingsforstyrrelser. Istedenfor noen av de andre tekstene kunne det vært en tekst om rusbruk og psykose, eller ikke-vestlige kulturers forståelse og håndtering av psykose. Med en leder som viste vei mot innholdet, hadde utgaven blitt en fin utgivelse om dette temaet.

Et hvilket som helst tema, også psykose, befinner seg sjelden i et eget vitenskapelig vakuum. Samfunnet har synspunkter, brukere og pårørende har synspunkter, det er differensialdiagnoser, det er kulturforskjeller, og tilstanden får konsekvenser gjennom hele livsløpet. Et temanummer med kun vitenskapelige artikler kan noen ganger oppleves som tungt å lese, marsutgaven kunne blitt et godt alternativ.

Jeg tror tidsskriftet vil lykkes bedre med å markere seg både som fagtidsskrift og en arena hvor en løfter psykologien inn i samfunnsdebatten med denne type tilnærminger på enkelttemaer i psykologifaget.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 5, 2015, side 441

TEKST

Else-Marie Molund, psykologspesialist i klinisk voksenpsykologi